

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218010529
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7218010529.6

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého a sudcov JUDr. Anny Kohutovej a JUDr. Mareka Dudíka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. januára 2022 v trestnej veci obžalovaného S. S., trestne stíhaného pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 20.05.2021, sp. zn. 3T/30/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného S. S..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/30/2018 zo dňa 20.05.2021 bol obžalovaný S. S., nar. XX. XX. XXXX v Košiciach, bytom N. J. S. Č.. XXX, t. č. bez pracovného pomeru (ďalej len ako „obžalovaný“), uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. na tom skutkovom základe že :

dňa 20.12.2010 v čase o 09,27 hod. viedol v Košiciach po ul. Tr. KVP osobné motorové vozidlo zn. Seat Leon EČV: KE XXXGI v strednom jazdnom pruhu štvorprúdovej komunikácii s deliacou čiarou s rýchlostným limitom 80 km/hod. a pri odbočke na Luník IX potom, ako poškodená M. G. vstúpila z ľavej strany z pohľadu vodiča na priechod pre chodcov, nereagoval na túto okolnosť znížením rýchlosti vozidla, čím podľa znaleckého posudku z odboru doprava cestná mohol zabrániť zrážke, nedal jej prednosť, hoci vstúpila na priechod pre chodcov ale iba zatrúbil, čím porušil ust. § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), pričom keď sa následne poškodená M. G. asi po dvoch sekundách od vstupu na priechod pre chodcov pohybovala po vozovke už mimo priechodu pre chodcov, vo vzdialenosti asi 4-5 metrov pred priechodom pre chodcov došlo k vzájomnému stretu medzi poškodenou a vozidlom obžalovaného, ktoré sa v tom čase pohybovalo bez brzdenia rýchlosťou 67,0 - 71,0 km/hod., pričom pri tejto zrážke poškodená M. G. utrpela vnútrolebečné poranenia nezlučiteľné so životom, ktorým na mieste podľahla.

Za tento trestný čin uložil okresný súd obžalovanému podľa § 149 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, ktorého výkon podmenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov a zároveň obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods.2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie obžalovaný, a to proti výroku o vine a treste. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že obžalovaný vo vzťahu ku vine trvá na všetkých vyjadreniach, ktoré už uviedol vo svojich predchádzajúcich odvolaniach, konkrétne zo dňa 29.7.2019 a 19.4.2020, najmä však opätovne poukazuje na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že práve on je vinníkom predmetnej nehody. Znalec na hlavnom pojednávaní okrem iného uviedol, že príčinou dopravnej nehody po stránke technickej bola kombinácia pohybu dvoch účastníkov, kde každý jeden vedel predvídať pohyb druhého účastníka a pokračovať v pohybe, obaja sa mohli

vidieť a predvídať, že pohyb bude pokračovať. Poškodená vedela, že sa nepohybuje po priechode, z technického hľadiska sa obžalovaný pohyboval pred priechodom pre chodcov v prevádzkovo primeranej rýchlosti, pričom obžalovaný reagoval nesprávne, pretože namiesto brzdenia trúbil, pričom chodkyňa nezareagovala na trúbenie. Z uvedeného je zrejmé, že ak by aj obžalovaný porušil nejakú povinnosť, toto porušenie nebolo príčinou vzniku dopravnej nehody. Poukázal na ďalšie tvrdenie znalca, podľa ktorého príčinou vzniku nehody bola kombinácia správania sa obžalovaného a poškodenej, pričom bez správania sa poškodenej by k dopravnej nehode nedošlo. Argument súdu, podľa ktorého, ak by obžalovaný zvolil iný spôsob reakcie, tak by k nehode nedošlo, považuje obžalovaný za nesprávny, nakoľko to isté je možné povedať aj v prípade poškodenej. Podľa názoru obžalovaného, z dôvodu, že jeho vina nebola ustálená, mal byť spod obžaloby oslobodený.

Pokiaľ ide o uložený trest, obžalovaný nesúhlasil s uložením trestu zákazu činnosti, a to s poukazom na okolnosti vzniku dopravnej nehody, ako aj na dĺžku trestného konania, v dôsledku čoho vníma uložený trest zákazu činnosti ako neprimeraný.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

K takto podanému odvolaniu sa vyjadril okresný prokurátor vo svojom podaní zo dňa 19.7.2021, z obsahu ktorého vyplýva, že argumenty obžalovaného považuje za neopodstatnené, nakoľko vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní a obžalovanému bol uložený zákonný trest. Vzhľadom k uvedenému navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné skutočnosti.

V danej trestnej veci odvolací súd už opakovane rozhodoval v odvolacom konaní, naposledy svojim uznesením sp. zn. 6T/60/2020 zo dňa 3.12.2020, na základe odvolania obžalovaného a prokurátora proti rozsudok okresného súdu zo dňa 7.4.2019, ktorým zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V danom uznesení krajský súd konštatoval, že okresný súd napriek zisteniu porušenia povinností tak na strane obžalovaného, ako aj poškodenej neodôvodnil, prečo u obžalovaného nejde o porušenie dôležitej povinnosti napriek tomu, že podľa názoru krajského súdu musel obžalovaný počítať s tým, že chodkyňa, ktorá vstúpila na prechod pre chodcov je povinný dať prednosť a keďže nemohol vedieť, akým spôsobom sa bude poškodená na prechode pre chodcov pohybovať, mal včas reagovať na túto okolnosť znížením rýchlosti, čo však neurobil, pričom aj podľa názoru znalca z odboru cestnej dopravy bezprostrednou príčinou vzniku nehodového deja po technickej stránke bolo, že obžalovaný nereagoval na vstúpenie poškodenej do vozovky spôsobom, ktorým by zrážke zabránil, pričom z technického hľadiska mal možnosť a zároveň aj povinnosť reagovať na chodkyňu, pretože bola v čase vstupu na prechode pre chodcov a následne sa pohybovala v blízkosti prechodu. Z uvedeného dôvodu sa odvolaciemu súdu javila byť opodstatnená argumentácia prokurátora, v zmysle ktorej obžalovaný porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom. Z tohto pohľadu mal odvolací súd za to, že okresný súd sa riadne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čo viedlo k záveru o potrebe zrušenia napadnutého rozsudku a vráteniu veci okresnému súdu, aby opätovne vyhodnotil porušenie povinností obžalovaného a zodpovedal otázku, či išlo o porušenie dôležitej povinnosti.

Po vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, okresný súd doplnil dokazovanie na hlavnom pojednávaní o prečítanie aktuálneho odpisu z registra trestov obžalovaného, výpisu z evidenčnej karty vodiča, lustrácie generálnej prokuratúry a oboznámením so spisom Okresného súdu Michalovce sp. tzn. OT/9/2018, konkrétne s trestným rozkazom na č. I. 55-57 a príkazom na č. I. 58. Na základe takto doplneného dokazovania rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom, ktorým uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., v spojení s poukazaním na § 138 písm. h) Tr. zák., teda klasifikoval na strane obžalovaného porušenie dôležitej povinnosti.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že za dôležitú povinnosť sa vo všeobecnosti považuje povinnosť, ktorej porušenie za danej situácie, spravidla v značnej miere zvyšuje najmä nebezpečenstvo pre ľudský život a zdravie. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za jednoznačne preukázané, že poškodená síce porušila ako účastníčka cestnej premávky ust. § 53 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, avšak nevytvorila obžalovanému náhlu prekážku, čím bola vyvrátená obhajoba obžalovaného o náhlom vbehnutí do vozovky mimo prechodu pre chodcov, obžalovaný mohol vidieť poškodenú, nakoľko v čase keď vstúpila na priechod pre chodcov sa nachádzal vo vzdialenosti 151 - 185 m a mohol vozidlo zastaviť aj bez intenzívneho brzdenia a to polovičným brzdným spomalením po prejdení dráhy 83,5 - 94,5 m.

Okresný súd poukázal na povinnosti obžalovaného ako vodiča v zmysle § 4 ods. 1 písm. c), f) zák. č. 8/2009. Okresný súd videl u obžalovaného porušenie citovaných zákonných povinností, čo vyhodnotil ako porušenie dôležitej povinnosti, keďže obžalovaný bol povinný rátať s tým, že chodkyňa, ktorá vstúpila na priechod pre chodcov, je povinný dať prednosť, teda počínať si tak, aby ju neohrozil a keďže nemohol predvídať, akým spôsobom sa bude poškodená po prechode pohybovať, bol povinný ihneď reagovať na jej prítomnosť na priechode pre chodcov minimálne po dobu 2 sekúnd primeraným znížením rýchlosti, aby zabránil prípadnej kolízii, čo však neurobil a iba na chodkyňu zatrubil.

Z uvedeného postupu okresného súdu teda vyplýva, že po vrátení veci súdu prvého stupňa, tento sa dôsledne riadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu pri hodnotení existujúcej dôkaznej situácie a v súlade s ním venoval svoju pozornosť aj otázke posúdenia kvalitatívnej stránky povinností, ktoré mal obžalovaný svojim konaním porušiť. Okresný súd teda nanovo prehodnotil správanie účastníkov cestnej premávky, ustálil porušenie jednotlivých konkrétnych povinností tak na strane poškodenej, ako aj obžalovaného a celú dôkaznú situáciu dôsledne a podrobne vyhodnotil, pričom sa vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného a na podklade takéhoto hodnotenia vykonaných dôkazov, dospel okresný súd k dôkazne nepochybne preukázanému skutkovému stavu veci, ktorý správne vyhodnotil a následne aj správne právne kvalifikoval, čím dospel zákonnému záveru o vine obžalovaného v zmysle § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h) Tr. zák..

Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine, tieto dôkazy posúdil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., keď detailne a precízne vyhodnotil vykonané dokazovanie, hlavne pokiaľ ide o závery znaleckého dokazovania vo vzťahu ku správaniu sa jednotlivých účastníkov danej dopravnej nehody a na základe tohto postupu potom pristúpil k vlastnej rozhodovacej činnosti. Okresný súd zrozumiteľným spôsobom popísal úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkaznej situácie, ktorá vzišla z vykonaného dokazovania, pričom jeho myšlienkové postupy vyznievajú logicky, majú svoj podklad vo vykonanom dokazovaní a sú posúdené v súlade so zákonom, v dôsledku čoho dospel okresný súd ku správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere odvolací súd poukazuje na precízovanie skutkovej vety zo strany súdu oproti obžalobe, pokiaľ ide o správanie poškodenej bezprostredne pred zrážkou s vozidlom obžalovaného, ustálenie mesta dopravnej nehody a určením porušenia konkrétnych povinností obžalovaného ako vodiča.

Okresný súd sa v dostatočnej miere venoval aj obhajobe obžalovaného, túto vecne posúdil a následne aj kriticky konfrontoval s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s úvahami a závermi okresného súdu, nakoľko ich hodnotí ako logické, odôvodnené a vecne správne.

Hodnotenie vykonaného dokazovania z pohľadu posúdenia trestnej zodpovednosti obžalovaného za stíhaný skutok, sa javia odvolaciemu súdu ako skutkovo a právne správne, pričom ani odvolanie obžalovaného neprednieslo žiadnu takú argumentáciu, ktorá by spochybnila správnosť uvedených úvah, v dôsledku čoho by musel krajský súd prehodnotiť svoje právne názory, ktoré konzistentne vyjadroval v predchádzajúcich svojich zrušujúcich uzneseniach. Za týchto okolností krajský súd naďalej zotrváva na svojom právnom názore a nemá žiaden vecný dôvod na ňom nič meniť.

Odvolací súd sa v tomto smere plne stotožnil s rozhodnutím okresného súdu o vine obžalovaného v zmysle § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a v podrobnostiach odkazuje na vyčerpávajúce a precízne odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj na správne ustálenie dôležitých povinností na strane obžalovaného.

Aj po formálnej stránke rozsudok spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti. V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu ku konaniu obžalovaného vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z pohľadu konkrétnych odvolacích námietok obžalovaného dospel k záveru, že žiadna z týchto námietok nie je dôvodná.

Pokiaľ obžalovaný namietal totožnosť skutku tým, že v rozsudku bol uvedený iný skutok ako v obžalobe, nakoľko dopravná nehoda sa nestala na prechode pre chodcov, ako to bolo pôvodne uvedené v obžalobe a podobne, s touto výhradou sa už krajský súd vysporiadal v predchádzajúcom svojom rozhodnutí sp. zn. 6To/87/2019 zo dňa 14.1.2020, kde uviedol, že takýto pohľad obhajoby predstavuje príliš formalistické vnímanie totožnosti skutku. V praxi je prirodzené, že v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní môžu vyjsť najavo také okolnosti, za ktorých bol posudzovaný skutok spáchaný, ktoré do istej miery pozmenia spôsob konania obžalovaného, miesto a čas skutku, dokonca až tak, že dôjde k zmene právnej kvalifikácie skutku, avšak totožnosť tohto skutku môže byť zachovaná totožnosťou následku, čo je presne tá situácia, ktorú krajský súd vidí v posudzovanom prípade a preto túto námietku vyhodnotil krajský súd ako bezpredmetnú.

Výhrady obžalovaného vzťahujúce sa k ustáleniu miesta dopravnej nehody a z toho vyplývajúce povinnosti obžalovaného, ale aj poškodenej ako účastníkov cestnej premávky boli odvolacím súdom akceptované a boli po predchádzajúcom zrušení rozhodnutia vo veci samej odstránené postupom okresného súdu. V dôsledku uvedeného postupu bola následne upravená aj samotná skutková veta rozsudku, ktorá v tomto štádiu trestného konania skutočne dôsledne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Takto preukázaný skutkový stav bol následne podkladom pre určenie povinností účastníkov dopravnej nehody a technických príčin vzniku dopravnej nehody. Rozhodne nemožno súhlasiť s obžalovaným, že vykonané dokazovanie nedovoľuje označiť obžalovaného za vinníka dopravnej nehody, nakoľko aj v prípade uznania porušenia nejakej povinnosti na jeho strane, by konanie obžalovaného nebolo príčinou vzniku dopravnej nehody z dôvodu, že znalec uviedol, že príčinou vzniku dopravnej nehody bola kombinácia správania sa obžalovaného a poškodenej. Reagujúc na uvedené je potrebné uviesť, že aj podľa trestnoprávnej teórie, ale aj súdnej praxe konanie páchatel'a neprestáva byť príčinou následku len preto, že popri konaní páchatel'a sa na vzniku trestnoprávneho následku spolupodieľala aj ďalšia príčina, napríklad aj v podobe správania sa poškodeného, pokiaľ konanie páchatel'a ostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo. Teda trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'a nezabavuje to, ak poškodený sa spolupodieľal na následku, ako je to aj v danom prípade. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný porušením svojej povinnosti dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov zavinene spolupôsobil smrteľný následok poškodenej. Skutočne je pravda, že k stretu s telom poškodenej došlo objektívne mimo prechodu pre chodcov, avšak táto skutočnosť je skutkovo a právne irelevantná a nezabavuje citovanej povinnosti obžalovaného, nakoľko krajský súd zastáva názor, že už v čase keď poškodená vstúpila na prechod pre chodcov mal na jej prítomnosť obžalovaný reagovať znížením rýchlosti a takto reagovať aj na jej pohyb po priechode a nie trúbiť, pretože nemohol predvídať ako sa bude správať. V čase, keď táto opustila prechod pre chodcov, síce de iure porušila svoju povinnosť, avšak vzhľadom na zanedbateľnú vzdialenosť miesta zrážky od prechodu pre chodcov (4-5 metrov pred prechodom z pohľadu vozidla obžalovaného) je potrebné poskytnúť poškodenej takú istú ochranu bezpečnosti jej zdravia a života, akoby sa nachádzala priamo na prechode pre chodcov. Navyše treba dodať, že práve s poukazom na to, že sa poškodená pohybovala v bezprostrednej blízkosti prechodu pre chodcov, nemohol obžalovaný zo svojej vzdialenosti s istotou vidieť, že poškodená nie je na prechode a teda mal sa vo vzťahu k nej správať tak, akoby v skutočnosti bola na prechode pre chodcov. Uvedený názor opiera odvolací súd o zistenie znalca, ktorý konštatoval, že obžalovaný zo svojej vzdialenosti nemal technickú možnosť posúdiť, či sa poškodená pohybuje po priechode alebo mimo neho.

Posúdením priebehu nehodového deja a najmä výsledkov znaleckých zistení možno súhlasiť s názorom okresného súdu, že inou reakciou obžalovaného na vstup poškodenej do vozovky než použitím zvukového výstražného signálu, mohlo dôjsť k zamedzeniu vzniku kolíznej situácie, nakoľko v čase keď vstúpila na priechod pre chodcov sa nachádzal vo vzdialenosti 151 - 185 m a mohol vozidlo zastaviť aj bez intenzívneho brzdenia a to polovičným brzdným spomalením po prejení dráhy 83,5 - 94,5 m.

Preto opakované obhajobné tvrdenie obžalovaného o tom, že nebolo preukázané, že je vinníkom dopravnej nehody považuje odvolací súd za jednoznačne vyvrátené výsledkami dokazovania a vyššie uvedenými úvahami.

K samotnému trestu zákazu činnosti je potrebné uviesť, že uloženie tohto trestu si vyžaduje dosiahnutie samotného účelu trestu a najmä generálna, ako aj individuálna prevencia. Aj keď na vzniku trestnoprávneho následku sa podieľala svojim konaním aj samotná poškodená, ktorá takisto porušila povinnosť uloženú jej zákonom o cestnej premávke, porušenie jej povinnosti nemožno, na rozdiel od porušenia povinnosti obžalovaného kvalifikovať ako porušenie dôležitej povinnosti, pričom jej podiel spoluzavinenia na vzniknutom smrteľnom následku nie je tak významný, aby odôvodňoval neuloženie trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel obžalovanému. Teda okolnosti prípadu, ktoré uvádza obžalovaný vo svojom odvolaní proti výroku o treste zákazu činnosti vecne neobstoja.

Obžalovaný namieta uloženie trestu zákazu činnosti aj dĺžkou konania. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri ukladaní trestu zohľadnil aj tú skutočnosť, že obžaloba v danej trestnej veci bola podaná na súde až po viac ako 7 rokoch od spáchania skutku, čo nezapríčinil obžalovaný. Teda dĺžka konania bola zohľadnená súdom pri ukladaní trestu. Napriek uvedenému, uloženie trestu zákazu činnosti považuje súd za zákonné a dôvodné. Vylúčenie obžalovaného z možnosti vykonávať činnosť vedenia motorových vozidiel je, podľa názoru súdu, odôvodnené hlavne tým, že napriek dlhšiemu časovému odstupu od samotného skutku a aj napriek porušeniu povinnosti na strane poškodenej, obžalovaný podľa evidenčnej karty vodiča za obdobie rokov 2006 - 2020 má spáchaných 23 priestupkov na úseku cestnej premávky, z čoho v období po spáchaní stíhaného skutku to bolo 12 priestupkov.

Z uvedeného pre súd vyplýva, že obvinený je nedisciplinovaný vodič, ktorý opakovane porušuje svoje povinnosti v cestnej premávke a teda je žiaduce, aby v záujme dosiahnutia výchovnej funkcie trestu, ale aj v záujme ochrany chránených záujmov v cestnej premávke, mu bolo po istý čas odňaté oprávnenie viesť motorové vozidla, pričom uložený trest vo výmere 3 rokov vníma odvolací súd ako primeraný, spravodlivý a nevyhnutný s ohľadom na spôsob spáchania činu, následok, zavinenie, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V nadväznosti na všetky odvolacie námietky obžalovaného odvolací súd opätovne poukazuje na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa nadriadený súd v celom rozsahu stotožňuje ako s vecne správnym vyhodnotením preukázaného dôkazného stavu a preto na neho v podrobnostiach poukazuje.

Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd v celom rozsahu odvolanie obžalovaného za nedôvodné a preto ho pomerom hlasov senátu 3:0 ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.